Ἔτος 19ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1905 — Ἀριθ. 831

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ τοῦ ὡραίου διδάσκαλος.—Ἀπὸ τὸ Συνέδριον. Ἡ ὑποδοχὴ εἰς τὸ Ἀκταῖον.—Αἱ βυζαντιναὶ αὐτοκράτειραι Δ'. (κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τοῦ κ. Ε. Καραθεοδωρῆ).—Χωρὶς ὄνομα (μυθιστορία τῆς κ. Κ. Παρρέν).—Κοινὸς πόνος (κατὰ τὸ γαλλικὸν ὑπὸ κ. Ἀμαλίας Βάλβη).—Ἀλληλογραφία.—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς: κατὰ διαταγὴν τοῦ ἰατροῦ (ὑπὸ δος Οὐρανίας Δίπλα).

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ

Σπανίως ἡ ἄνοιξις, ἡ ἀναδημιουργὸς καὶ ἀναγεννήτρια τῆς φύσεως καὶ τῆς ζωῆς, ὑπῆρξε τόσον πλουσία εἰς τεχνην καὶ τόσον γενναία εἰς χρώματα καὶ τόσον ἐκλεκτικὴ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν σκηνογραφιῶν της ὅσον τὸ ἔτος τοῦτο. Οἱ περιερχόμενοι σήμερον τὴν Ἑλλάδα ξένοι ἀρχαιολόγοι δὲν θαυμάζουν μόνον τοὺς ἀρχαίους θησαυρούς, τοὺς ὁποίους οἱ καταχθόνιοι θεοὶ τῆς χώρας ἐφύλαξαν τόσους αἰῶνας εἰς τὰ βασίλειά τών, ἀλλὰ εἶναι κατάπληκτοι πρὸ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως. Τώρα μόνον ἐννοοῦν τὴν φυσιολατρικὴν θρησκείαν τῶν προγόνων μας, καὶ τὴν πληθὺν τῶν θεῶν, οἱ ὁποῖοι περιεφέροντο εἰς τὰ Ἑλληνικὰ βουνὰ καὶ ἔπλεαν εἰς τοὺς ἀναλυμένους σαπφείρους καὶ κυανίτας τῶν θαλασσῶν μας καὶ ἐκρύπτοντο μέσα εἰς τὰ δάση μας καὶ ἀνέπνεαν διὰ τῶν μυρίων πόρων τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων καὶ τῶν φυτῶν μας, καὶ ἐμεθύοντο καὶ αὐτοὶ ὡς ἄνθρωποι καὶ μετεβάλλοντο πότε εἰς κύκνους καὶ πότε εἰς χρυσῆν βροχὴν καὶ πότε εἰς ζῷα καὶ πτηνὰ καὶ ἔντομα. Τώρα ἐννοοῦν τὰ τάγματα τῶν δρυάδων καὶ τῶν Ἀμαρυλλίδων, αἱ ὁποῖαι ἐκρύπτοντο ὀπίσω ἀπὸ τοὺς κισσοὺς καὶ τὰ αἰγοκλήματα καὶ αἰσθάνονται τὴν δύναμιν τοῦ ξανθοῦ θεοῦ τοῦ φωτός, τὸν ὁποῖον αἱ μοῦσαι ἔψαλλαν καὶ αἱ χάριτες ὑπηρέτουν. Τώρα δονεῖ τὰς αἰσθήσεις των ἡ γοητεία καὶ ἡ ἔκστασις, ἣν ἐσκόρπιζεν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ὁ μαγικὸς αὐλὸς τοῦ Πανός.

Τὸ μυστήριον τοῦ κάλλους τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς τέχνης τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Αἰσχύλου, καὶ τῆς ζωῆς τῶν μαρμάρων καὶ τῆς ἁρμονίας τῶν χρωμάτων εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχέδια, τώρα μὲ τὴν γνωριμίαν τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως ἀποκαλύπτεται εἰς ὅλον τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δύναμίν του

Ἡ φύσις, ἡ ὡραία, ἡ ἀριστοκρατικὴ εἰς σύνθεσιν, ἡ ἁρμονικὴ εἰς ἐκδηλώσεις, ἡ ζωγραφικὴ εἰς εἰκόνας, ἡ πλαστικὴ εἰς σχήματα, ἡ διαυγὴς εἰς αἰθεριότητα, ἡ γοητευτικὴ εἰς λεπτότητα, ἡ ἐπιβλητικὴ εἰς μεγαλεῖον, ἡ φύσις ὑπῆρξεν ὁ μέγας διδάσκαλος ὅλης αὐτῆς τῆς ἀνθήσεως τῶν πνευμάτων, ὅλης τῆς ἁρμονίας τοῦ αἰσθήματος, ὅλου τοῦ ὕψους τῶν ἰδεῶν, ὅλης, ἐν μιᾷ λέξει, τῆς μεγαλοφυΐας τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἦτο ἕνας ἀπέραντος ναὸς κάλλους, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἔλουε πάντοτε μὲ τὴν χρυσῆν βροχήν του καὶ ὁ Ἥφαιστος συνετάραττεν ἐνίοτε μὲ τοὺς ὑπογείους κλονισμούς του. Θεοὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑπὸ τὴν γῆν, θεοὶ εἰς τὸν Ὄλυμπον καὶ εἰς τὸν Ἑλικῶνα. Θεοὶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὑπὸ τὴν θάλασσαν. Θεοὶ ὡραῖοι καὶ θεοὶ ἄσχημοι, θεοὶ καλοὶ καὶ θεοὶ κακοί. Καὶ τὸ ἄσχημον καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ σκοτεινὸν ἀκόμη ἦτο θεῖον, διότι περιεβάλλετο μέσα εἰς τὸ ἀπέραντον ἀκτινωτὸν τῆς ὡραίας φύσεως.

Εἰς τὸ γενικὸν αὐτὸ πάνθεον οἱ ἄνθρωποι ἐγίνοντο εὔκολα θεοὶ καὶ οἱ θεοὶ ἄνθρωποι. Κάθε ὡραῖος καὶ ἰσχυρὸς εὕρισκε ἄκοπα τὸν δρόμον τοῦ Ὀλύμπου, ὅπως κάθε θεὸς ἢ θε-

κατήρχετο εὔκολα εἰς τὴν ζωὴν τῶν κοινῶν θνητῶν. Ὁ ἔρως, ὁ ὁποῖος ἐκρύπτετο ὀπίσω ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν θάμνων, καὶ μέσα εἰς τὰ ροδινὰ κογχύλια τῶν θαλασσῶν, ὁ ἔρως, ὁ ὁποῖος μέσα εἰς τὰ ὡραῖα ὄργια τῆς φύσεως εἶχε μυρίας κατοικίας καὶ μυρίας μορφάς, ἔστρωνε μὲ ρόδα τὰς παστάδας τῶν ὑμεναίων τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν θεῶν. Καὶ ὁ μέγας Πὰν κατήρχετο ἀπὸ τὰ ὄρη καὶ μὲ τὸν μαγικόν αὐλόν του ἔψαλλε τὰ ὡραῖα ἄσματα τῶν θείων ὑμεναίων, οἱ ὁποῖοι ἀδέλφωναν τὴν γῆν μὲ τὸν οὐρανόν.

Τὰ ἄσματα αὐτὰ ἀπηχοῦν καὶ τώρα παντοῦ ἀνὰ τὴν ὡραίαν βλάστησιν τῆς φύσεως, ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας, ἀνὰ τὸ κυανοῦν ἄπειρον τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἀνὰ τὰς λευκὰς σεληνολούστους νύκτας, μὲ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐαρινὴν τῆς φύσεως ἀναγέννησιν. Οἱ ξένοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐμβαθύνει εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων θρησκειῶν, καὶ οἱ ὁποῖοι φέρονται σήμερον εἰς τοὺς ἱεροὺς τόπους τῶν ἀρχαίων μυστηρίων, ἀκούουν καὶ πάλιν τὸ ἄσμα τοῦ θείου αὐλοῦ καὶ ἀφυπνίζονται εἰς μίαν νέαν ζωήν, τὴν ὁποίαν οὔτε νὰ μαντεύσουν ἠδύναντο εἰς τὰς μακρυνὰς χώρας των. Καὶ οἱ ξένοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι εἶναι τόσον σοφοί, ὥστε νὰ ἠμποροῦν νὰ ἀναγινώσκουν εἰς τὸ μέλλον, ὡς καὶ εἰς τὸ παρελθόν, οἱ ξένοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ προσκύνημα τῶν Δελφῶν καὶ τῆς ἱερᾶς Δήλου, νέοι ἱερεῖς τῆς παλαιᾶς θρησκείας, εἶναι κομισταὶ μεγάλης καὶ σημαντικῆς ἀποκαλύψεως: *Οἱ θεοὶ τῆς Ἑλλάδος ζοῦν ἀκόμη, οἱ θεοὶ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἀπέθανον.* Ἰδοὺ τί θὰ κηρύξουν μὲ τὰ μυρία στόματα τῆς φήμης εἰς εἰς τὰς μακρεινὰς χώρας των, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιστεύετο ὅτι ἡ Ἑλλὰς τῆς σήμερον ἔμεινεν ἓν μέγα κενοτάφιον τῆς ἀρχαίας. Ἡ Ἑλλὰς ἠμπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ, διότι οἱ μεγάλοι καὶ ὡραῖοι θεοί της δὲν τὴν ἐγκατέλειψαν.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Τί εἶπαν οἱ ξένοι καὶ τί οἱ ἰδικοί μας, ποῖαι αἱ ἀποκαλύψεις των, ποῖα τὰ μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἔφεραν εἰς τὸ φῶς, ποῖοι οἱ παλμοὶ τοῦ παρελθόντος, τοὺς ὁποίους ἠσθάνθησαν νὰ πάλλουν ὑπὸ τὰ κιτρινισμένα μάρμαρα καὶ τὰς ἡμισβυσμένας ἐπιγραφάς, ὅλα αὐτὰ θὰ μᾶς τὰ εἰπῇ ἐν ἐκτάσει καὶ εἰς μακρὰν ἀνάλυσιν ἀγορεύσεων καὶ μελετῶν τὸ βιβλίον τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου.

Ἀλλ' ὅ,τι κανὲν βιβλίον καὶ καμμία περιγραφὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ εἶναι ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, τὴν ὁποίαν ὅλοι καὶ ὅλαι ἠσθανόμεθα, ὁσάκις αἱ μελέται καὶ αἱ διαλέξεις τῶν ἰδικῶν μας ἔφεραν τὸ κῦρος καὶ τὴν βαρύτητα μακρᾶς καὶ εὐσυνειδήτου ἐπιστημονικῆς ἐργασίας, ὁσάκις αἱ συζητήσεις τούτων ἐτύγχανον τῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ τῶν ἐπευφημιῶν ἐκείνων.

Καὶ δὲν ὑστέρησαν εὐτυχῶς οἱ ἰδικοί μας εἰς τὸν ὡραῖον αὐτὸν ἀγῶνα. Εἰς τὰς συζητήσεις καὶ τὰς διαλέξεις τὰς ὁποίας ἡμεῖς κατωρθώσαμεν νὰ παρακολουθήσωμεν, αἱ ἀνακοινώσεις τῶν κορυφαίων ἐκ τῶν ἐπιστημόνων μας ὑπῆρξαν μεγάλης σπουδαιότητος καὶ ὁσάκις ἡ γλωσσομάθεια τούτων ἐπέτρεπε τὴν συζήτησιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος εἰς γλῶσσαν διεθνῆ, ἡ ἐπιτυχία των προσήγγιζεν εἰς θρίαμβον.

Ἦτο εὐτύχημα ὅτι Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἦτο ὁ κ. Λάμπρος, ὁ ὁποῖος ἔχει πλὴν τῆς ἰδιότητός του ὡς ἱστορικοῦ, τὸ μέγα πλεονέκτημα νὰ δύναται νὰ ὁμιλῇ εὔκολα καὶ νὰ ὁμιλῇ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς διεθνεῖς γλώσσας.

Ὡς ἱστορικὸς εὐσυνείδητος ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου ἔχει ἐγκύψει εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἀρχαίου βίου, ὅσον καὶ οἱ συστηματικοὶ ἀρχαιολόγοι, φυσικὰ δὲ εἶναι ἀπηλλαγμένος τῆς ἀποκλειστικῆς καὶ μονομεροῦς μελέτης τῶν μαρμάρων καὶ ἐπιγραφῶν, τὴν ὁποίαν ποικίλλει καὶ κάμνει πολὺ ἐπαγωγὸν ἡ βαθεῖα γνῶσις τῆς ἱστορίας. Διὰ τοῦτο εἰς κάθε συζήτησιν ὁ κ. Λάμπρος ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ μέρος καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ θέτῃ τὰ ἐκτροχιαζόμενα ἐνίοτε ζητήματα εἰς τὴν θέσιν των, μὲ πολλὴν εὐκολίαν, ἑτοιμότητα καὶ εὐφράδειαν. Ἄλλως τε καὶ ὁ ἐναρκτήριος λόγος τοῦ κ. Πρυτάνεως, ὡραῖος καὶ γλαφυρός, ἔκαμεν ἀρίστην ἐντύπωσιν καὶ ἡ ἐν γένει δρᾶσις του εἰς τὸ Συνέδριον καὶ ὡς ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, εὐφυοῦς δραστηρίου, ἀνεπτυγμένου, μὲ πολλὴν πεῖραν τῆς ζωῆς τῶν συνεδρίων καὶ μὲ ταμεῖον γνώσεων πολλῶν ἐπιστημονικῶν ταξειδίων καὶ περιηγήσεων τὸν ἀνέδειξεν ὡς τὸν καλλίτερον παράγοντα τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Συνεδρίου.

Ἡ ὑποδοχὴ εἰς τὸ Ἀκταῖον.

Ἐκ παραλλήλου μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς ἐργασίας καὶ τὴν ἐπιτυχῆ διεξαγωγήν των, αἱ ἑορταί, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν εἰς τιμὴν τῶν Συνέδρων καὶ ἡ φιλοξενία, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἐνθυμίζει καθ' ὅλα τὴν ἀρχαίαν φιλοξενίαν, μὲ μικρὰς παραλλαγὰς βεβαίως, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει ἡ σημερινὴ ζωή.

Τὴν ὑποδοχὴν αὕτην, ἣν διωργάνωσεν εἰς τὸ Ἀκταῖον ὁ κ. Πεσματσόγλους, ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ υἱοθετήσῃ πᾶς πλούσιος Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαιότητος, ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀφειδῶς καὶ γενναίως ἐξώδευαν εἰς τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ τὰς θεατρικὰς παραστάσεις τῶν χρόνων ἐκείνων.

Τὸ Ἀκταῖον ἀκτινοβολοῦν μέσα εἰς τὴν λάμψιν τῶν λευκῶν μαρμαρίνων κιονοστοιχιῶν του, τὸ Ἀκταῖον μὲ τὰ ἀθάνατα συμπλέγματα τῶν Χαρίτων του, τὸ Ἀκταῖον μὲ τὰς αἰθούσας του κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε ρυθμοῦ, τὸ Ἀκταῖον μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸν πλοῦτόν του, τὸ Ἀκταῖον πλέον μέσα εἰς τὴν φωτοβολίαν τῶν ἠλεκτρικῶν φώτων του, ἠμποροῦσε νὰ συγκριθῇ μὲ κάθε πλούσιον μέγαρον τῆς ἀρχαιότητος. Τὴν διακόσμησίν του ἠμποροῦσε νὰ φθονήσῃ καὶ ὁ Πετρώνιος ἀκόμη, ὁ διαιτητὴς τῆς ἀμυθήτου αἰσθητικῆς πολυτελείας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε φθάσει ἡ Ρώμη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νέρωνος. Μόνη ἡ διάταξις τῶν ἀνθέων εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ δείπνου ἦτο μία ποίησις ἔαρος, μία ἰδανικὴ εἰκὼν ἁβρότητος, μία τελεία πανήγυρις καὶ ἀπόλαυσις τῶν ὀφθαλμῶν. Κρῖνοι καὶ φύλλα, συμπλέγματα λευκὰ καὶ πράσινα, εἰς χῦμα καὶ εἰς μεγάλας δέσμας ἐστόλιζαν τεχνητὰ πάλλευκα κιονόκρανα, τὰ ὁποῖα διέκοπταν τὴν μονοτονίαν τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν τραπεζιῶν, τῶν φορτωμένων ἀπὸ ἐκλεκτὸν δεῖπνον, δι' ὑπὲρ χιλίους προσκεκλημένους.

Μία μακρὰ καὶ χονδρὴ ἅλυσις, πλεγμένη ἀπὸ φυσικοὺς κρίνους καὶ κλάδους δάφνης, ἐστόλιζε καθ' ὅλον τὸ μῆκος τὰ κράσπεδα τῶν λινῶν σκεπασμάτων τῶν τραπεζιῶν εἰς σχέδιον ἡμιμεανδρικὸν καὶ ἔδιδε μέσα εἰς τὴν βροχὴν τῶν ἠλεκτρικῶν καὶ εἰς τὴν ἀστραποβολίαν τῶν κρυστάλλων καὶ τῶν λευκῶν μετάλλων καὶ εἰς τὸ γραφικὸν στόλισμα τῶν τραπεζιῶν μίαν σπανίαν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν.

Καὶ μέσα εἰς τὸν πλοῦτον αὐτὸν τῶν λευκῶν ἀνθέων καὶ τῶν λευκῶν μαρμάρων, ὅ,τι ἐπίλεκτον ἐφιλοξένει ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ ὅ,τι ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία περιλαμβάνει ἐπιφανὲς εἰς νεότητα καὶ κάλλος καὶ πολιτικὸν κῦρος καὶ ἀριστοκρατίαν πνεύματος καὶ ἀριστοκρατίαν πλούτου.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πεσματσόγλου, ἀληθεῖς ἄρχοντες λησμονημένων καιρῶν, ἔκαμναν τὰς τιμὰς τῆς ξενίας μὲ τόσην ἐγκάρδιον χαράν, μὲ τόσην καλωσύνην καὶ ἁπλότητα, ὥστε οἱ προσκεκλημένοι των ἠσθάνοντο ὡς νὰ εὑρίσκοντο εἰς τὰς οἰκίας των, ἀπὸ τὰς πλείστας τῶν ὁποίων, φεῦ! λείπει καὶ τὸ κάλλος καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ποίησις τοῦ ὡραίου παρὰ τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν μεγάρου.

Ὁ χορός, ἡ μουσική, τὰ ὡραῖα φορέματα, τὰ ὡραῖα καπέλλα αἱ ὡραῖαι γυμνότητες τῶν κυριῶν, ὅλα αὐτὰ μέσα εἰς τὸ πάλλευκον περιβάλλον ἐγίνοντο ἀκόμη ὡραιότερα καὶ ἀκόμη ποιητικώτερα. Μία χαρὰ καὶ εὐθυμία καὶ ζωηρότης γενική, κάτι ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον λείπει ἀπὸ τοὺς συνήθεις χορούς καὶ τὸ ὁποῖον ἐνθυμίζε τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν ὄχι μόνον ἡ χώρα τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἑστία τῆς εὐθυμίας, τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ γέλωτος.

Ἐλέχθη ὅτι κάποιος ξένος εἶπεν: Εὐτυχεῖς οἱ λαοὶ τῶν ὁποίων οἱ ἰδιῶται δέχονται ὡς βασιλεῖς καὶ οἱ βασιλεῖς συμπεριφέρονται ὡς ἰδιῶται. Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς θὰ εἴχαμεν νὰ προσθέσωμεν: ὅτι οἱ Ἕλληνες ἰδιῶται ὄχι μόνον δέχονται ὡς βασιλεῖς, ἀλλ' εἶναι καὶ οἱ γενναῖοι χορηγοί, οἱ ὁποῖοι μόνοι μεταξὺ τῶν νεωτέρων λαῶν ἀφιεροῦν τὸν πλοῦτόν των εἰς στολισμοὺς τῆς χώρας των μὲ μνημεῖα καὶ ἱδρύματα βασιλικά, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτοὺς τιμοῦν καὶ ἐκείνην δοξάζουν.

ΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΙ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Δ'.

Μετὰ τὴν δυσμένειαν, εἰς ἣν ὑπέπεσεν ὁ ἔπαρχος Κῦρος, παντοδύναμος πλησίον τοῦ αὐτοκράτορος ἔγεινεν ὁ Χρυσάφιος, ἄνθρωπος μοχθηρός, μισῶν τὸν πατριάρχην Φλάβιον, τοῦ ὁποίου ἐπέτυχε τὴν ἐντελῆ καταστροφήν, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ αἱρετικοῦ Εὐτυχίου. Σύνοδος καὶ πάλιν ἤδη συνεκλήθη ὑπὸ τὸν πατριάρχην, κατηγοροῦσα τὸν Εὐτύχιον ὡς ἄκρως ἀντίθετον πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Νεστωρίου διὰ τὸ δισυπόστατον τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν θεότητα μόνον ἀνεγνώριζεν οὗτος καὶ ταύτην παρεδέχετο ὡς πάσχουσαν κατὰ τὴν σταύρωσιν.

Ὁ Θεοδόσιος ἐπηρεασθεὶς ἀπὸ τὸν Χρυσάφιον ἐτάχθη μὲ τὸ μέρος τοῦ Εὐτυχίου, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐν τούτοις ἐπηγγέλθη ἀφορισμός. Τοῦτο δυσηρέστησε τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις συνεκάλεσε νέαν σύνοδον εἰς τὴν Ἔφεσον τὸ 449, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ φανατικοῦ κλήρου ἦρε τὸν ἀφορισμὸν καὶ ἠνάγκασεν ὅλους τοὺς μονοφυσίτας νὰ παραδεχθοῦν τὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐτυχίου ὡς κανονικήν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐπεδοκίμασε τὰς ἀποφάσεις ταύτας καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Πάπα Λέοντος, ὁ Φλαβιανὸς καθηρέθη καὶ ἀπέθανεν, ἐνῷ ἔβκινεν εἰν τὴν ἐξορίαν του. Ἡ Πουλχερία, ἡ ὁποία ἐτόλμησε νὰ συνηγορήσῃ εἰς τὴν Αὐλὴν ὑπὲρ τοῦ Φλαβιανοῦ ὑπέπεσεν εἰς δυσμένειαν καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ἑβδόμου, εἰς τὴν συνοικίαν τῶν Βλαχερνῶν, ἀφήσασα ἐλεύθερον τὸ στάδιον τῶν διαβολῶν εἰς τὸν ἀπαίσιον εὐνοούμενον.

Βεβαίως καὶ ἡ Ἀθηναΐς βραδύτερον ἐτάχθη μὲ τὴν αἵρεσιν τοῦ Εὐτυχίου, δὲν εἶχεν ὅμως δίδυλον ἀναμιχθῆ, οὔτε εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Πουλχερίας, ὡς εἶχε διαδοθῆ, οὔτε εἰς τὴν ληστρικὴν ἐπονομασθεῖσαν σύνοδον τοῦ 449, ἀποῦσα ἄλλως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς Ἱερουσαλήμ.

Ἡ ἀντίδρασις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ. Ὁ Θεοδόσιος τέλος ἀντελήφθη πόσον τὰ κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς πατριάρχου ληφθέντα μέτρα ἦσαν ἄδικα. Ἀνεκάλεσε τότε τὴν Πουλχερίαν καὶ ἐξώρισε τὸν Χρυσάφιον. Βραδύτερον συνεπείᾳ πτώσεώς του ἀπὸ τὸν ἵππον του ἀπέθνησκε πενῆντα ἐτῶν, τὴν 28ην Ἰουλίου τοῦ 450.

Διάδοχος τοῦ θρόνου ἦτο ἡ κόρη τοῦ Θεοδοσίου, ἀλλ' αὕτη εἶχε νυμφευθῆ τὸν αὐτοκράτορα τοῦ Δυτικοῦ κράτους, ὥστε οὔτε αὐτή, οὔτε ὁ σύζυγός της εἶχεν ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Βυζαντίου. Ἡ Εὐδοξία ἦτο ἐξόριστος εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὥστε ἀνηγορεύθη αὐτοκράτειρα ἡ Πουλχερία καὶ ἐνυμφεύθη τῇ ὑποδείξει τοῦ Θεοδοσίου τὸν Μαρκιανόν, πατρίκιον τίμιον καὶ γενναῖον, θέσασα τὸν ὅρον, ὅπως ὁ μεταξύ των γάμος μείνῃ πλατωνικός. Τὴν 26ην Αὐγούστου τοῦ 440, ὁ κατὰ τύπους σύζυγος τῆς Πουλχερίας ἀνηγορεύετο αὐτοκράτωρ εἰς τὸ Ἕβδομον.

Τὸ ὡραῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνειρον τῆς ζωῆς τῆς Εὐδοκίας ἔσβυσε λοιπὸν εἰς τὸν τάφον τοῦ Θεοδοσίου. Αὕτη ἔμεινεν ἀπαθὴς θεατὴς τῆς νέας αὐτῆς βασιλείας. Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον δὲ τοῦ 451 ἡ τετάρτη οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ συγκληθεῖσα εἰς Νίκαιαν καὶ μεταφερθεῖσα εἰς τὴν Χαλκιδικήν, κατεδίκαζε τὴν μονοφυσικὴν θεωρίαν τοῦ Εὐτυχίου ὡς αἱρετικὴν καὶ ἀποκαθίστα τὴν ὀρθόδοξον πίστιν εἰς ὅλην τὴν ἀγνότητά της.

Ἡ Εὐδοκία ἐπροστάτευσεν ἐπί τινα καιρὸν ἀκόμη τοὺς μαθητὰς τοῦ Εὐτυχίου εἰς Ἱερουσαλὴμ εἰς τιμὴν βεβαίως τῆς μνήμης τοῦ συζύγου της μᾶλλον, παρὰ ἐξ ἰδίας πίστεως. Ἀλλ' ὅταν ὁ Πάπας Λέων ἐπενέβη, ὅταν τὰ τέκνα της ἀπείχθησαν ὑπὸ τοῦ βαρβάρου κατακτητοῦ τόσον τραγικῶς ἀπὸ τὴν Ρώμην καὶ τὴν Ραβέναν, ὅταν ἤρχισε νὰ συμβουλεύεται Συμεὼν τὸν Στυλίτην καὶ τὸν διακεκριμένον μοναχὸν τῆς Ἱερουσαλὴμ Εὐθύμιον, ἐπείσθη νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν. Τοῦτο δὲν τὴν ἠμπόδισε νὰ ἦναι ἐλεήμων πρὸς πάντα χριστιανὸν ἀδιακρίτως καὶ νὰ διέλθῃ

τὴν ζωήν της βοηθοῦσα τοὺς πάσχοντας, ἱδρύουσα ἐκκλησίας καὶ μονασταρία καὶ τέλος ἀνοικοδομοῦσα τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ. Οὕτω ἡ κόρη τοῦ Ἀθηναίου φιλοσόφου Ἀθηναΐς καὶ ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκράτειρα Εὐδοκία ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἁγίαν πόλιν, περὶ τὸ 460, ἐτῶν πενῆντα ἐννέα καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τὴν ὁποίαν αὐτὴ εἶχεν οἰκοδομήσει.

Αἱ ἀρεταί της καὶ τὰ ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας θεοσεβῆ ἔργα καὶ ἱδρύματά της τὴν κατέστησαν ἀξίαν τοῦ τίτλου τῆς Ἁγιότητος, καὶ ἡ Ἐκκλησία τελεῖ κατ' ἔτος τὴν μνήμην της τὴν 13ην Αὐγούστου, τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἑορτάζεται καὶ ἡ αὐτοκράτειρα Εἰρήνη τῆς Οὐγγαρίας. Ἡ Πουλχερία καὶ ὁ Μαρκιανὸς κατετάχθησαν ἐπίσης μεταξὺ τῶν Ἁγίων καὶ ἑορτάζονται ἀπὸ κοινοῦ τὴν 17ην Φεβρουαρίου.

Ἡ κόρη καὶ ἡ ἐγγονὴ τῆς Εὐδοκίας ἦλθαν βραδύτερα νὰ κλαύσουν ἐπὶ τοῦ τάφου της, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Λέων κατώρθωσε τὸ 462 νὰ ἀπελευθερώσῃ τὰς αἰχμαλώτους αὐτὰς τοῦ Γενσερίκου. Μόνον ἡ Εὐδοκία ἔμεινεν εἰς τὴν Καρθαγένην πλησίον τοῦ συζύγου της Οὐνερίκου καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον μόνον τὸ 471 μετὰ διαμονὴν ἀναγκαστικὴν εἰς Ἀφρικὴν δέκα ἓξ ἐτῶν. Ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν μετέβη καὶ αὐτὴ εἰς Ἱερουσαλήμ, ὅπου καὶ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη παρὰ τὸν τάφον τῆς μάμμης της. Ὁ μονογενὴς υἱός της Ἱλδερῖκος ἔζησε πολὺν καιρὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐξοικειώθη μὲ τὰ Ἑλληνικὰ ἤθη, καὶ συνεπάθησε πολὺ τοὺς Ἕλληνας. Τὸ 533 ὁ ἐξάδελφός του Γελίμηρος τὸν ἐξεθρόνισεν ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Καρχηδόνος καὶ τὸν ἐφόνευσε. Τότε οἱ Βυζαντινοὶ ἐπενέβησαν καὶ ἡ βασιλεία τῶν Βανδάλων κατεστράφη.

Ὁ Βελισσάριος ὡδήγησε βραδύτερον τὸ 534 τὰς θυγατέρας τοῦ Ἱλδερίκου εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἔγειναν δεκαὶ μετὰ μεγάλων τιμῶν εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὡς ἀπόγονοι τῶν αὐτοκρατόρων Θεοδοσίου τοῦ Ι καὶ Βαλεντινιανοῦ τοῦ ΙΙΙ.

Ἡ ἄλλη ἐγγονὴ τῆς Εὐδοκίας, ἡ πρηγκίπισσα Πλακιδία σύζυγος τοῦ Ὀλυβρίου εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐπανέλθῃ ὡς αὐτοκράτειρα εἰς τὸ ἴδιον ἀνάκτορον τῆς Ρώμης, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν αἰχμαλωτισθῆ μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς της. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀνθεμίου ὁ σύζυγός της ἀνηγορεύθη αὐτοκράτωρ καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ ἑπτὰ μῆνας, ὁπότε καὶ ἀπέθανε προσβληθεὶς ὑπὸ τύφου. Ἡ Πλακιδία μετέβη καὶ αὐτὴ εἰς Ἱερουσαλήμ, ἀλλ' ἀπέθανεν εἰς τὴν Βερόνην, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Θεοδωρίκου βασιλέως τῶν Γότθων.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τὸ χρηματικὸν ἦτο τόσον λεπτόν, ὥστε ἡ Σόνια δὲν εὕρισκε τρόπον νὰ ὁμιλήσῃ δι' αὐτὸ καὶ νὰ τὸ κανονίσῃ. Κάθε ἡμέραν ἔκαμνε καὶ νέον σχέδιον, ὅταν ἔφευγεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖόν της καὶ κάθε ἡμέραν ὁ Sachas καὶ ἡ Ἑλένη ἐγίνοντο μαζῆ της περισσότερον τρυφεροὶ καὶ περισσότερον περιποιητικοί, ὥστε νὰ τὴν ἀφοπλίζουν καὶ νὰ τῆς ἀφαιροῦν τὴν δύναμιν νὰ ὁμιλήσῃ διὰ χρήματα.

Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν ὁ ἔρως τοῦ Sacha, ἕνας ἔρως θερμός, ἰσχυρός, περιπαθής, ἐθέρμαινε σιγά, σιγά, καὶ τὴν ἰδικήν της ψυχὴν καὶ τὴν ἔκαμνε νὰ ζῇ, ὅπως εἰς τὸ παρελθόν, ἀνακτῶσα τὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν μὲ τὸν γάμον του εἶχε χάσει. Καὶ τόσον μᾶλλον ἐπίστευεν εἰς τὸ αἴσθημα αὐτό, ὅσον ἐκεῖνος ὀλιγώτερον ὡμιλοῦσε δι' αὐτὸ καὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐπεδίωκε τίποτε ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ τὴν κρατήσῃ πλησίον του, πῶς νὰ μὴ χάσῃ τὴν χαρὰν νὰ τὴν βλέπῃ καθ' ἡμέραν, νὰ τὴν αἰσθάνεται πάντοτε ἰδικήν του, μεθ' ὅλην τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ἀπιστίαν του. Ἡ Ἑλένη ἐξ ἄλλου ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔζη μὲ ἄλλην σκέψιν, μὲ ἄλλην φροντίδα, παρὰ πῶς νὰ τῆς κάμνῃ τὴν ζωὴν πλέον εὐχάριστον εἰς Ἀθήνας καὶ πῶς νὰ τῆς δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς ζωῆς της.

Μεσημέρι καὶ βράδυ τὸ πιάτο της ἦτο εἰς τὸ τραπέζι των πάντοτε, ὅπως ἡ θέσις της εἰς τὸ ἁμάξι τοῦ περιπάτου των. Διότι τώρα ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Ἑλένη εἶχαν ἀρχίσει νὰ φαίνωνται εἰς τὸν κόσμον, εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὸ θέατρον μαζῆ. Ἡ ἀρχὴ εἶχε γίνει μίαν ἡμέραν, ὅπου ἡ Σόνια ἐπρότεινε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ διάφορα ἀρχαῖα μνημεῖα, τὰ ὁποῖα οὔτε ἡ Ἑλένη εἶχεν ἐπισκεφθῆ ποτέ, ἂν καὶ γενημένη καὶ ἀναθρεμμένη εἰς τὰς Ἀθήνας, οὔτε ὁ Ἀλέκος, ἂν καὶ εὑρίσκετο πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ Σόνια ἀνεπτυγμένη, μορφωμένη, μὲ παίδευσιν ἐντελῶς κλασικήν, ἠσθάνετο τὰ ὡραῖα πράγματα, καὶ εἴζευρε νὰ ἀντλῇ ἀπὸ τὴν θέαν καὶ τὴν μελέτην των πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ἡ Ἑλένη ὅταν διὰ πρώτην φορὰν ἐπεσκέφθη μαζῆ της τὸν Παρθενῶνα καὶ τὴν ἤκουσε νὰ ὁμιλῇ διὰ τὸ κάλλος του καὶ νὰ ἐξηγῇ ἱστορικῶς ὅλα τὰ μνημεῖα τὰ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἠσθάνθη μεγάλην ἐντροπὴν διὰ τὴν ἰδικήν της ἀμάθειαν καὶ διὰ τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε δείξει ἕως τότε δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα.

Ὁ Ἀλέκος, ὁ ὁποῖος ποτέ του δὲν εἶχεν ἀσχοληθῆ μὲ τὸ παρελθόν, καὶ ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἐπερίπαιζε τὴν Σόνια διὰ τὴν ἀρχαιολατρείαν της, τώρα τὴν εὕρισκε ἀξιοθαύμαστον δι' αὐτὸ καὶ ἐντελῶς ἀνωτέραν ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας, τὰς ὁποίας εἶχε γνωρίσει εἰς τὴν ζωήν του.

Ὁ γέρων Μηνᾶς ἦτο καὶ αὐτὸς γοητευμένος μὲ τὴν νέαν συμπεθέραν του. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ ζωὴ τῆς κόρης του εἶχεν ἀλλάξει ἐντελῶς καὶ ἡ εὐτυχία ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν εὕρει θέσιν εἰς τὸ σπίτι της μὲ τὴν ἄφιξίν της, ἐξ ἄλλου ὅμως καὶ ὡς ἄνδρας ὁ ὁποῖος ποτὲ εἰς τὴν μακρὰν ζωήν του τὴν ἐργατικὴν δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ κανένα ἄλλον ἔρωτα ἀπὸ τὰ χρήματα, ἠσθάνετο μέσα εἰς τὰ γεροντικὰ στήθη του ἕνα αἴσθημα τρυφερότητος καὶ μίαν χαρὰν μεγάλην, ὅταν εὑρίσκετο μαζῆ της. Κάποτε, κάποτε μάλιστα εἰς τὴς ἀνοιξιάτικες βραδεὲς τοῦ Φεβρουαρίου, ὅταν τὸ γεροντικὸν αἷμά του ἐθερμαίνετο περισσότερον μέσα του καὶ ἐκυκλοφοροῦσε μὲ κάποιαν ὁρμὴν νεότητος, ὁ γέρων Μηνᾶς ἐγίνετο σχεδὸν ποιητὴς καὶ ἠσθάνετο τόσα ὡραῖα αἰσθήματα νὰ πλημμυροῦν τὴν ψυχήν του καὶ ἄλλα τόσα ὡραῖα λόγια νὰ τριγυρίζουν εἰς τὴν γλῶσσάν του, ὅταν κατὰ τύχην εὑρίσκετο μόνος μαζῆ της.

Θὰ ἔδιδα ὅλον τὸ εἶναι μου γιὰ νὰ γίνω δέκα εἴκοσι χρόνια νεώτερος ἐσκέπτετο ἔπειτα, ὅταν ἐπέστρεφε μόνος εἰς τὸ μεγάλο καὶ παλαιὸ σπῖτι του τῆς Πλάκας, τὸ ὁποῖον εὕρισκε ψυχρὸν καὶ ἔρημον, ἀφότου αἱ ἰδέαι αὐταὶ ἐκυκλοφοροῦσαν μέσα εἰς τὴν κεφαλήν του. Καὶ εἰς τὰς μακρὰς νύκτας τῆς γεροντικῆς ἀϋπνίας του τὰ πλέον τρελλὰ ὄνειρα ἤρχοντο νὰ δυναμώσουν μέσα εἰς τὴν ψυχήν του τὸ αἴσθημα αὐτό, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμνε τόσον εὐτυχῆ καὶ τόσον δυστυχῆ συγχρόνως. Ἂν ἦτο τοὐλάχιστον δέκα χρόνια πεῖρ μεγάλη, εἶπε μεγαλοφώνως ὁμιλῶν μόνος του ἕνα βράδυ, ὅπου εἶχεν ὑποστῆ μίαν ἰσχυρὰν κρίσιν ἐνθουσιασμοῦ. Μήπως λίγοι ἄνθρωποι τῆς ἡλικίας του πλούσιοι 'σὰν αὐτὸν 'παντρεύονται μὲ πτωχὰ κορίτσια 'σὰν τὸ κρύο νερό. Ἡ Σόνια, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἀλέκος, ἦτο πτωχή, καὶ εἶχε καὶ τὴν μητέρα της γυναῖκα πολυέξοδη... Ποιὸς ξέρει ἂν μὲ τρόπο τῆς ἐγίνετο ἡ πρότασις καὶ ἐμάνθανε πόσον πλούσιος ἦτο, ἂν δὲν τὸ ἀπεφάσιζε.

Ὁ γέρων Μηνᾶς μὲ τὴν ἰδέαν αὐτὴν τοῦ ἐφάνη εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ὡς νὰ ἐφωτίσθησαν ἔξαφνα ὅλα γύρω του μὲ ἕνα μαγικὸν φῶς, ὡς ἡ ζωή του νὰ μετεβλήθη ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην εἰς ἕνα Παράδεισον, τὸν ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν τώρα ἐφαντάζετο.

Οἱ υἱοί του ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀφότου εἶχαν ἀρχίσει νὰ λαμβάνουν περισσότερον θάρρος μὲ τὴν νέαν γυναῖκα ὑπέκυπταν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν γοητείαν της· καὶ ἄνθρωποι τῆς στικτα τοῦ πόθου τῆς κατακτήσεως. Ὁ ἕνας μάλιστα δὲν ἐδίσταζε νὰ ὁμιλῇ δι' αὐτὴν μὲ φράσεις ἀρκετὰ χυδαίας καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν γυναῖκά του. Νὰ ποῦ 'ξοδεύουν τὰ ἑκατομμύριά των οἱ Εὐρωπαῖοι, ἔλεγε καὶ ἔπειτα πετοῦν τὰ μυαλά των. 'Σὲ τέτοιες γυναῖκες, ποῦ σὲ κάνουν καὶ χάνεις τὰ ἀλληλούϊα.

Δὲν εἶναι γιὰ τὰ δόντια σου, ἔλεγεν ἡ χονδρὴ Πλακιώτισσα, ἡ τυραννικὴ σύζυγος μὲ πεῖσμα. Ὁ 'ξάδελφος ὁ ἀριστοκράτης σᾶς ἐπρόλαβεν ὅλους. Καὶ ἔπειτα, ξέρεις, ἐγὼ δὲν εἶμαι 'σὰν τὴν κουτοελένη τὴν ἀδελφή σου. Εἶσαι ἄνδρας μου καὶ τέτοια καμώματα δὲν περνοῦν 's ἐμένα. Καὶ ἐξερχομένη ἐκτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μὲ ὁρμὴν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου.

Καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἑλένης ἐννοῶν ὅτι πραγματικῶς ἡ γυναῖκα ἐκείνη δὲν ἦτο δι' αὐτόν, ἠσθάνετο μέσα εἰς τὴν ψυχήν του ἕνα μῖσος ἄγριον διὰ τὸν γαμβρόν του, ὕστερα ἀπὸ τὸν φαρμακερὸν ὑπαινιγμὸν τῆς συζύγου του. Ἄρά γε νὰ τρέχῃ τίποτε μεταξύ των, ἐσκέπτετο, ὁσάκις ἔβλεπε τὴν Σόνια εἰς τὸ σπῖτι τῆς ἀδελφῆς του καὶ τὴν ἠσθάνετο νὰ κανονίζῃ αὐτὴ τὴν ζωὴν τῶν δύο συζύγων καὶ νὰ ἐξασκῇ τὴν ἰδίαν ἐπιρροὴν καὶ εἰς τὴν γυναῖκα καὶ εἰς τὸν ἄνδρα.

Καὶ ὅλον τὸ πάθος μετεβάλλετο δῆθεν εἰς ἀδελφικὸν ἐνδιαφέρον καὶ εἰς μέριμναν πῶς νὰ προστατεύσῃ τὰ συμφέροντα τὰς ἀδελφῆς του καὶ πῶς νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ προδιδομένην, ἐνῷ ὅταν πραγματικῶς ἐκείνη ὑπέφερε καὶ ἐζοῦσε ζωὴν κολασμένην μὲ τὴν σκανδαλώδη διαγωγὴν τοῦ Ἀλέκου καὶ τὴν σκληρότητά του μαζῆ της, οὔτε κἂν ἠθέλησε νὰ ἀναμιχθῇ καὶ νὰ προσέξῃ. Ἀνδρόγυνο εἶναι. Ἂς κάνουν καλὰ μεταξύ των, ἔλεγε τότε. Δὲν εἶναι ἰδική μας δουλειά.

Ὁ ἄλλος ἀδελφὸς ὑπὸ ἐξωτερικὸν αἰσθηματίου κάπως περισσότερον ἀνεπτυγμένου, ἔκρυπτε τὰ ἴδια ἔνστικτα τῶν κατακτητικῶν ὀρέξεων τοῦ ἄρρενος, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐξεσπουδεν ὅλην τὴν μανίαν του εἰς τὸ σπῖτί του, ἐναντίον τῆς γυναικός του, τὴν ὁποίαν τώρα διὰ πρώτην φορὰν ἀντελαμβάνετο ἄσχημον καὶ χυδαίαν. Καὶ αὐτή, ἡ ὁποία ἦτο δειλὴ μᾶλλον καὶ ἀδεξία καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀντικρύζῃ τὰς σκηνὰς αὐτὰς ἀδιάφορος, ἔκλαιε καὶ ἐβασάνιζε τὸ περιωρισμένο μυαλό της διὰ νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν τῆς μεταβολῆς τοῦ ἀνδρός της. Εὐσεβής, θρησκόληπτος, πιστεύουσα εἰς τὰ μάγια καὶ εἰς τὰ ξόρκια, ἐπερνοῦσε τὸν καιρόν της ἀνοίγουσα καὶ λειτουργοῦσα ἐρημοκκλήσια, ἀφιερώνουσα λαμπάδες εἰς διαφόρους θαυματουργοὺς Παναγίας, καὶ ἐξωδεύουσα χρήματα πολλὰ εἰς τὴς διάφορες μάγισσες τῆς Πλάκας καὶ εἰς τὴς Τουρκογύφτισσες.

Μία ἀπὸ τὴς τελευταῖες τὴν εἶχε πείσει νὰ τῆς δώσῃ ἕνα δακτυλίδι ἀξίας, διότι μὲ αὐτὸ θὰ ἐμάγευε τὸ μανόγαλα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔρριπτε μέσα εἰς τὸ κρασὶ τοῦ ἀνδρός της καὶ μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἀνακτοῦσε τὴν ἀγάπην του. Τὸ μανόγαλα ἄλλως αὐτὸ τῆς εἶχε στοιχίσει ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δακτυλίδι καὶ πολλὰ χρήματα, διότι ἔπρεπε νὰ εὑρεθῇ μάνα καὶ κόρη θηλάζουσα καὶ αἱ δύο ἀρσενικὰ παιδιὰ καὶ νὰ συγκατατεθοῦν καὶ αἱ δύο νὰ δώσουν ἀπὸ τὸ γάλα των. Καὶ ἡ τουρκογύφτισσα διετείνετο ὅτι τὸ γάλα αὐτὸ ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ ἀκριβά, μὲ θυσίας ἀληθινὰς διὰ νὰ γίνῃ πλέον δυνατὴ ἡ λαχτάρα καὶ ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν θὰ ἀναγεννοῦσε μέσα εἰς τὴν καρδιὰν τοῦ μαγεμένου ἀπὸ ἄλλην γυναῖκα συζύγου.....

Αὐτὴ ἦτο ἡ κατάστασις τῆς οἰκογενείας Μηνᾶ, ἀφότου ἡ Σόνια ἐπενέβη εἰς τὴν ζωήν των. Εἰς τὴν Ἑλένην ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον εἶχε φέρει τὴν ἡσυχίαν καὶ σχεδὸν τὴν χαράν, εἰς τὸν Ἀλέκον τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος μετὰ τόσων ἐτῶν ἀρραβῶνα, τώρα μόνον εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν ψυχήν του ἀληθινὸς καὶ μεγάλος. Οἱ ἄλλοι εἶχαν ἀλλάξει ἐντελῶς καὶ ἂν καὶ δυστυχεῖς μὲ τὰς συγκρούσεις τῶν παθῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων των, ἐζοῦσαν τώρα περισσότερον ὡς ἄνθρωποι ἀπὸ πρίν.

ΑΙ ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἐξέπνευσεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὅπου ἐκαθήλωσεν αὐτὸν ἡ ἀδικία τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἀντήχησεν ἡ τελευταία βοοντὴ τοῦ κεραυνοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγαθᾶ καὶ ἡ λύτρωσις τοῦ κόσμου ἐτελέσθη συντετριμμένη ἡ Παρθένος ἡ τεκοῦσα τὸ Μέγα ἐξιλαστήριον Θῦμα, κατήρχετο ἠρέμα ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ Κρανίου. Ἡ φύσις εἶχεν ἀνακτήσει τὴν ἐαρινήν της ὄψιν καὶ ὁ ἥλιος ἀνεφαίνετο ὀλίγον, ἥλιος ὠχρὸς ὡσεὶ θνήσκων, ἐν μέσῳ ροδίνων ἀνταυγειῶν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὀρέων.

Ἡ Μαρία ἐπανήρχετο εἰς Ἱερουσαλήμ, τὴν ἐνάρετον πόλιν, ἔνθα ἐπραγματοποιήθησαν τοσαῦται προφητεῖαι. Ἐ-

προχώρει ὑποβασταζομένη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ μαθητοῦ, πρὸς ἀναζήτησιν σουδαρίου ἐκ καθαροῦ λινοῦ, ὅπως σαβανώσῃ δι' αὐτοῦ τὸ πεφιλημένον λείψανον τοῦ Υἱοῦ της.

Ἡ ὁδὸς ἦτο μακρὰ καὶ μελαγχολική. Εἰς ἕκαστον βῆμα ἀνεύρισκε μίαν ἀνάμνησιν πόνου, ἐπανέβλεπε τὸν Ἰησοῦν της καμπτόμενον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ Σταροῦ καὶ Ἐκείνη ὁμοίως ἤδη, ἐσύρετο ἐξηντλημένη ἐκ τῶν πολλῶν δακρύων. Ὁ Ἀπόστολος ὡδήγει αὐτὴν σιωπηλός, σεβόμενος τὸ μέγα ἐκεῖνο ἄλγος, τὸ μέγιστον πάσης ἄλλης θλίψεως. Ὅπως ἡ Μαρία, οὕτω καὶ αὐτὸς εἶχε συντετριμμένην τὴν καρδίαν, διότι παρέστη εἰς τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ ὃν ἠγάπα τόσον. Ἀλλ' ἐπαρηγορεῖτο ἐνθυμούμενος τὰ ἅγια αὐτοῦ διδάγματα, ἔτρεφε πίστιν πρὸς τὰς γραφὰς τῶν προφητῶν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Θεάνθρωπος ἀναστηθήσεται κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν πρὸς λύτρωσιν τοῦ κόσμου.

Ἀλλ' ἡ Παρθένος δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ πιστεύσῃ. Ἠσθάνετο τὴν πίστιν της ἐς ἀεὶ κλονισθεῖσαν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐξέπνευσε τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνέθρεψε καὶ τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν ἐπὶ τῆς γῆς ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην εὐδαιμονίαν Τί ἐνδιέφερεν αὐτὴν τὸ θεῖον ἔργον; Τί πρὸς αὐτὴν τὸ ὑψυλὸν σύμβολον, ἐξ οὗ ἀνεγεννᾶτο μία θρησκεία; Ἦτο ἡ ἀλγοῦσα μήτηρ, ἧς τὸν υἱὸν ἐφόνευσαν οἱ δήμιοι, καὶ ἥτις ἐθρήνει. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, οἱ διαβάται πολυάριθμοι προσέβλεπον εἰς αὐτήν, οὐδεὶς ὅμως ὕβριζε τὸν πόνον της. Ἐκείνη ἐπροχώρει ἀσυνειδήτως. Ὑπέφερε πολύ, ὑπεράνω τῶν δυνάμεών της, καὶ εἰς τοὺς ὡραίους ὀφθαλμοὺς τῆς γυναικός, ἥτις ἔτεκε τὸν Χριστόν, παρθένου ἀχράντου, παρθένου ἐρατεινῆς καὶ γλυκείας, διὰ πρώτην φορὰν ἐζωγραφήθη ἡ ἀποθάρρυνσις.

Ἂς ἀπομακρυνθῶμεν ἐκ τοῦ ὄχλου τούτου, Ἰωάννη, ἐψιθύρισε. Ἐπεθύμουν νὰ μὴ βλέπω πλέον οὐδένα, ἐπεθύμουν ν' ἀναπαυθῶ ὀλίγον ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ μονώσει. Ἔκλινε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μαθητοῦ, ὅστις προσεπάθει νὰ παραμυθῇ αὐτὴν καὶ ὅστις ἀνέλαβε τὸ εὐλαβὲς καθῆκον ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀπωλεσθέντα υἱόν. Τῆς ἔδειξεν ἄλλην ὁδὸν ἐστολισμένην ἀπὸ ροδίνας λευκακάνθας. Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς ἑσπέρας, ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων ἀνήρχετο διαπεραστικὴ καὶ οὕτω, πέριξ τοῦ ἄλγους τῶν δύο ἐκείνων ὑπάρξεων, ἐμειδία ἡ ποίησις τοῦ ἔαρος. Μετέβησαν εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἐλαιῶν, εἰς τὸν κῆπον ἐκεῖνον ὅπου ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μετέβη καὶ προσηυχήθη κατὰ τὴν ἀπαισίαν νύκτα, καὶ ὅπου τόσον ἠρέσκετο νὰ ρεμβάζῃ. Εἰς τὸν κῆπον ἐκεῖνον τὰ πάντα ἦσαν πλήρη ἀναμνήσεων. Τὰ δένδρα, οἱ θάμνοι, τὰ ἐλάχιστα ἀντικείμενα ἐφαίνοντο ὡς διατηροῦντα τὰ ἴχνη Ἐκείνου. Ὁ κῆπος ἦτο ἔρημος κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ἀπ' ἐκεῖ ἔβλεπέ τις τὴν Ἱερουσαλὴμ ὁλόκληρον, μὲ τὰς ἀναριθμήτους λευκὰς οἰκίας της.

Ὁ τόπος οὗτος ἦτο τόπος ἀναπαύσεως καὶ γαλήνης. Βυθισμένη εἰς τοὺς θλιβεροὺς αὐτῆς ρεμβασμούς, ἡ Μαρία ἐθεώρει σιωπηλῶς τὴν πόλιν. Κατεπραΰνετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἐπανήρχετο εἰς Αὐτὴν ἡ πίστις. Ἀπὸ τῆς καρδίας της ἔρρεε τὸ αἷμα τῆς πληγῆς τῆς ἐς ἀεὶ ἀνοιχθείσης,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ἂς εἶναι, σᾶς ἀκούω, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνὴ τείνουσα τὸ μέτωπόν της εἰς τὸν ἰατρόν.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμὴν ἡ Μαριάνα ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ κ. Παῦλος de Solard ἐπεθύμει νὰ λάβῃ εἰδήσεις της. Τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ ἡ ἐρυθρότης τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρύψῃ ἡ κ. de Villeras ὑπῆρξαν ἀπροσδόκητος ἀποκάλυψις διὰ τὸν γέροντα συγγενῆ της. Ἐννόησε λοιπὸν ὅτι τὸ κακὸν ἦτο μεγαλήτερον ἀφ' ὅ,τι ἐφαντάζετο πρὸ πολλοῦ.

Ὁ κ. de Solard ἦτο προφανῶς ὁ ἥρως ὁ ὁποῖος τῆς ἐπανέφερεν εἰς τὴν μνήμην ὅλας τὰς ἀναμνήσεις της ὡς κόρης. Ἦτο ὁ ρωμαντικὸς καὶ αἰσθηματικὸς νέος τὸν ὁποῖον εἶχεν ὀνειροπολήσει.

Ὁ κ. de Solard εἰσῆλθεν ἐν τῷ μεταξὺ μὲ ἔνδυμα ἐπίσημον. Δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἑσπερίδα τῆς Ἱωσσικῆς πρεσβείας χωρὶς νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας τῆς ὡραίας ἐξαδέλφης του καὶ τῆς ἔφερε μίαν θαυμασίαν ἀνθοδέσμην ἀπὸ ἴα τῆς Πάρρας τὴν ὁποίαν τῆς προσέφερε συνοδεύων αὐτὴν μὲ κολακευτικὸν φιλοφρόνημα.

Ἡ κ. de Villeras ἔλαβε τὴν ἀνθοδέσμην τρέμουσα καὶ τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς ἑστίας. Ὁ ἰατρὸς ἀπὸ οἴκτον κινούμενος ἐπλησίασε τὸν διπλωμάτην καὶ μετὰ δέκα λεπτῶν συνομιλίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔμαθεν ὅτι ἐζήτει νὰ ἀντικατασταθῇ εἰς Πετρούπολιν ὅπου τὸν εἶχον μεταθέσει καὶ ἀπὸ τὴν αὐξάνουσαν στενοχωρίαν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἠννόησε ποῦ εὑρίσκοντο τὰ πράγματα Τὸ κακὸν δὲν ἦτο ἴσως ἀκόμη ἀθεράπευτον, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ χάνεται καιρός, ἡ πληγὴ ἐντὸς ὀλιγου θὰ ἐγίνετο ἀνίατος. Ὁ ἰατρὸς ἐσηκώθη νὰ φύγῃ βέβαιος ὅτι ὁ κ. de Solard ἦτο ἀρκετὰ λεπτὸς ὥστε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· ἀλλ' ὅταν ὁ νεαρὸς διπλωμάτης ἔμαθεν ὅτι ὁ γέρων θὰ ἐπανήρχετο νὰ μείνῃ μὲ τὴν ἐξαδέλφην του, ἐζήτησε ἀπὸ αὐτὴν ἄδειαν νὰ παρουσιασθῇ καὶ αὐτὸς ἐκ νέου, ἀφοῦ κάμει μίαν ἁπλῆν ἐμφάνισιν εἰς τὰς αἰθούσας τῆς πρεσβείας.

Ἡ κόμησσα τοῦ τὴν παρεχώρησε καὶ ὁ ἰατρὸς ἤκουσε τὸν Παῦλον νὰ ψιθυρίζῃ ἐνῷ ἠσπάζετο τὴν χεῖρά της.

— Συγχώρησέ με Ἰωάννα.

Ἐφίλησε καὶ αὐτὸς τὴν ἀνεψιάν του εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἠκολούθησε τὸν κ. de Solard ὁ ὁποῖος ὡς καλοανατεθραμμένος ἄνθρωπος ὑπεκλίνετο εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ διόδον.

Ἦτο καιρὸς νὰ ἐξέλθουν. Ἡ κ. de Villeras ἦτο πολὺ στενοχωρημένη· ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ἰατρὸς εἶχεν ἀναγνώσει τὸ μυστικόν της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της· τῆς ἐφαίνετο ὅτι ὅλοι ἐμάντευον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτήν, τὴν ἀγάπην της πρὸς τὸν Παῦλον. Ὅταν ἤκουσε τὸν θόρυβον τῶν ἵππων, οἱ ὁποῖοι ἔσυραν τὴν ἅμαξαν τοῦ ἀκολούθου τῆς πρεσβείας, ἔτρεξεν εἰς σὴν ἑστίαν ὅπου εὑρίσκετο ἡ ἀνθοδέσμη τῶν ἴων.

Καὶ ἠμιάνοιγε τὰ ἄνθη σκεπτομένη ὅτι εἰς κάθε ἓν ἀπ' αὐτὰ ὁ Παῦλος θὰ εἶχεν ἀποθέσει καὶ ἓν φίλημα Δὲν ἐφαντάζετο ἡ τρελλὴ καὶ ποιητικὴ κεφαλὴ ὅτι τὰ ἄνθη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξέρχονται ἀπὸ τοὺς ἀνθοπώλας διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν διεύθυνσίν των ἐπιμελῶς τυλιγμένα Παρετήρει τὰ ἴα μὲ τρυφερότητα ὅταν ἔξαφνα κάτι λευκὸν τῆς ἐκίνησε τὴν προσοχήν. Ἡ καρδιά της ἐμάντευσε τί θὰ ἦτο ἐκεῖνο καὶ ἀφοῦ ἔστρεψε περίφοβος τὰ βλέμματα πέριξ της, ἔσυρε ἀπὸ τὸ μέσον τῆς ἀνθοδέσμης μίαν μικρὰν ἐπιστολὴν χωρὶς ἐπιγραφήν. Τὸ πρῶτον κίνημά της ἦτο νὰ τὴν ρίψῃ μακράν της ψιθυρίζουσα: Ὦ! ὄχι, ὄχι, ποτέ!

Ἐρίφθη ἐπὶ ἑνὸς ἀνακλίντρου καὶ ἐπί τινας στιγμὰς δὲν ἐτόλμα νὰ στρέψῃ τὰ βλέμματα πρὸς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε ρίψει ἀλλ' ὑπείκουσα εἰς αἴσθημα ἀνώτερον τῆς θελήσεώς της ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἑστίαν καὶ εὑρέθη χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ τὸ ἐννοήσῃ μὲ τὴν ἐπιστολὴν ἀνὰ χεῖρας.

— Ὄχι δὲν θὰ τὴν ἀναγνώσω, ἐσκέπτετο. Δὲν γνωρίζω ὅτι εἶναι

ἀλλὰ δὲν ἐξανίστατο πλέον· μυστηριώδης φωνὴ ὡμίλει εἰς Αὐτὴν καὶ ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦνε βεβαίως ἡ τοῦ Οὐρανίου Μάρτυρος.

Ὁ Ἀπόστολος προσήυχετο. Προσήυχετο παρὰ τὴν ἀλγοῦσαν ἐκείνην μητέρα, ἣν ἠγάπα ἤδη ὡς ἰδικήν του.— Γῦναι, εἶπεν, εὐλογημένη εἶσαι μεταξὺ τῶν γυναικῶν, διότι τὸ ἄλγος τοῦ Σταυροῦ εἶναι τὸ μεγαλείτερον ἐπὶ τῆς γῆς ἄλγος... Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν βραδέως ἀπεμακρύνοντο, βαδίζοντες πρὸς τὴν πόλιν, ἤκουσαν ἀλλόκοτον θόρυβον ὁλολυγμῶν.

Δὲν ἦσαν λοιπὸν μόνοι, ἐντὸς τοῦ κήπου τῶν Ἐλαιῶν; Φωνὴ γυναικός, θρηνωδῶς, ἔλεγε τὸν πόνον της.

Ἡ Παρθένος ἔστη. Ὅπως Ἐκείνη καὶ ἄλλη γυνὴ ὑπέφερε. Τοῦτο ἤρκει, ὅπως συμπαθήσῃ. Προσέκλινεν, ὅπως ἴδῃ καὶ διέκρινε γονυκλινῆ, πέραν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, γυναῖκά τινα ἀπὸ τὴν Γεθσημανῆ. Ἡ κόμη της ἦτο λευκὴ καὶ τὸ πρόσωπόν της ἠλλοιωμένον ἐκ τῶν δακρύων.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησε τρυφερῶς ἡ Μαρία.

— Ὁ Υἱός μου ἀπέθανεν, ἐφώναξεν ἡ φωνή.

Ἡ ἄγνωστος ἤγειρεν ὀρθανοίκτους τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τῆς Παρθένου, ὀφθαλμοὺς πλάνους, τρομακτικούς. Αἱ χεῖρές της, αἱμάσσουσαι ἐκ τῶν λίθων καὶ τῶν θάμνων ἔτρεμαν.

Ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ ἐφρικίασε. Τὸ ἄλγος της δὲν ἦτο λοιπὸν ἢ σύμβολον, δίδαγμα θεῖον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὡς ἦτο τὸ μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ! καὶ ἦτο λοιπὸν νόμος τοῦ κόσμου αἱ γυναῖκες νὰ χάνουν τὰ τέκνα των.

Ἠτένιζε πρὸς τὴν δυστυχῆ, ἥτις ἐσύρετο ἐκεῖ ἐν δακρύοις πρὸ τῶν ποδῶν Της. Ἠτένιζε μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρης ἀγαθότητος καὶ ἐπειδὴ ἡ γραῖα ἐκείνη, ἔκπληκτος ἐκ τοῦ συμπαθοῦς ἐκείνου βλέμματος ἠρώτησεν αὐτήν:

— Εἶμαι μήτηρ, ἀπήντησεν ἡ Παρθένος, καὶ ὁ υἱός μου ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

Ἐπὶ τῇ λέξει «σταυρὸς» ἡ ἄγνωστος ἀνηγέρθη. Τὸ πρόσωπόν της κατέστη πελιδνόν. Ἐψιθύρισε:

— Ὁ Υἱός μου ἐπίσης ἀπέθανεν ὡς ἄτιμος. Εὗρον αὐτὸν ἀπηγχονισμένον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἦτο δυνατόν; Τὸ ἄλγος της ἦτο λοιπὸν καθ' ὁλοκληρίαν ὅμοιον πρὸς τὸ ἄλγος ἐκείνης, μέχρι καὶ τῶν ῥρικωδεστέρων λεπτομερειῶν, ὁ δὲ Ἰωάννης εἶχεν ἄδικον λέγων, ὅτι τὸ ἄλγος τῆς Παρθένου δὲν εἶχεν τὸ ὅμοιόν του ἐν τῷ κόσμῳ;...

Ἀλλόκοτος συνάντησις δύο ἀτυχιῶν, συνάντησις προσελκύουσα τὴν μίαν πρὸς τὴν ἄλλην, τὰς ἀδελφὰς αὐτὰς τῆς δυστυχίας καὶ τῶν δακρύων. Δι' ἑκάστην ἐξ αὐτῶν ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἔζη πλέον ὑπῆρξε. Τὸ μονογενὲς τέκνον, ἡ προσφιλὴς ὕπαρξις ἡ φθάσασα εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν τριάκοντα ἐτῶν! Ἀμφότεραι εἶδον τὸ ἀπαίσιον θέαμα ἑνὸς σταυρωθέντος, ἑνὸς αὐτοκτόνου!

Ἡ Μαρία λησμονοῦσα τὸν ἴδιον πόνον, ἐλυπεῖτο τὴν δυστυχῆ ἐκείνην, τὴν ἀπωλέσασαν πᾶν στήριγμα, τὴν μὴ ἔχουσαν πλέον οὐδεμίαν πίστιν, οὐδὲν θάρρος καὶ ἥτις, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῳ ἐλαιῶνι, ἐθρήνει τόσον γοερῶς!

ὅλη ἡ ψυχή του, ὅλη ἡ καρδιά του εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμάς;

Καὶ αἱ μικραὶ χεῖρές της ἔσφιγγαν τὸν χάρτην, τὸν ὁποῖον δὲν ἐτόλμων νὰ σχίσουν. Καὶ πλησιάζουσα τὴν ἑστίαν, ἢ θὰ τὴν καύσω, εἶπε καὶ κατὰ τὰς μακρὰς τῆς ἐρημιᾶς καὶ ὦ τῆς μελαγχολίας μου ὥρας, θὰ συλλογίζωμαι ὅλην τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν ἔχασα.

Δυστυχῶς τὰ βλέμματα τῆς κομήσσης συνήντησαν τὸν καθρέπτην τῆς ἑστίας καὶ ἐτρόμαξε τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν ὠχρότητά της καὶ τὴν ἀταξίαν τῆς κόμης της, ὥστε ὠπισθοδρόμησε κατὰ ἓν βῆμα καὶ ἄρησε νὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου. Ἔβαλε κραυγὴν ῥρίκης. Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἤνοιξε χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τίποτε καὶ ὁ σύζυγός της εὑρίσκετο ὀλίγα βήματα ὀπισθέν της. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ εἶχε τὴν ἑτοιμότητα νὰ σπρώξῃ τὰ ἄνθη ἐπὶ τῆς ἐπικινδύνου ἐπιστολῆς πρὶν πέσῃ εἰς τὴν πολυθρόναν της, ἐξηντλημένη, ἡμιθανὴς ἀπὸ φόβον. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο χαμένη.

Ὁ κόμης ἦτο σύζυγος ἀμέριμνος καὶ ἐλαφρός, ἐντούτοις ἦτο σύζυγος. Παρετήρησε λοιπὸν πολὺ καλὰ τὴν ταραχὴν τὴν ὁποίαν ἡ ἀπρόοπτος εἴσοδός του ἐπροξένησεν εἰς τὴν κόμησσαν καὶ ἐζήτησε τὴν αἰτίαν. Τὰ βλέμματά του συνήντησαν τὴν ἀνθοδέσμην τῶν ἴων καὶ δὲν ἐγγυώμεθα ἐὰν συγχρόνως δὲν ἀνεκάλυψαν καὶ τὸν φάκελον τὸν ὁποῖον πολὺ ὀλίγον ἐσκέπαζαν τὰ ἄνθη· ἐνόμισεν ὅμως ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φανῇ ἢ ἔκπληξίς του. Ἡ φιλοτιμία του, ἡ ὑπερηφανειά του, τὸ πρὸς τὴν σύζυγόν του σέβας δὲν τοῦ ἐπέτρεπον νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἡ τιμή του διέτρεχε κανένα κόνδυνον, καὶ ὡς εὐγενὴς σύζυγος ὁ ὁποῖος θέλει νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τὴν ταραχὴν τῆς ὁποίας ἔγεινεν αἴτιος, ἐπροχώρησεν ἐσπευσμένως πρὸς τὴν Ἰωάνναν, τῆς ὁποίας οἱ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὶ ἐκύτταζαν χωρὶς νὰ βλέπουν καὶ ἡ ὁποία ἦτο ἑτοίμη νὰ πέσῃ ἀναίσθητος. Ἀλλ' ὅταν ἐκράτησε εἰς τὰς χεῖράς του τὰς χεῖρας τῆς κομήσσης καὶ τὰς ἠσθάνθη νὰ τρέμουν, ἐννόησε ὅτι συνέβαινεν εἰς αὐτὴν κάτι τι πλέον ἔκτακτον ἀπὸ ἁπλοῦν αἴσθημα τρόμου.

— Τί ἔχεις λοιπόν; τῆς εἶπε γονατίζων ἔμπροσθέν της, τί ἔχεις;

Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀποδώσω μίαν τοιαύτην κατάστασιν εἰς τὴν ὀλίγον ἀπότομον εἴσοδόν μου διὰ τὴν ὁποίαν σοῦ ζητῶ συγνώμην!... Ὅσον καὶ ἂν ἦμαι συνειθισμένος νὰ σὲ βλέπω μελαγχολικήν, ποτὲ δὲν σὲ εἶδον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἔκλαυσες, κλαίεις ἀκόμη! τὸ χέρι σου εἶναι παγωμένον καὶ χαμηλόνεις τὰ μάτια.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς μὲ τὸν ὁποῖον ὁ σύζυγός της εἶχε προφέρει τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις ἔκαμε τὴν κόμησσαν νὰ φρικιάσῃ· εἶχε διακρίνει εἰς αὐτὴν ἓν εἶδος θυμοῦ καὶ ἀπειλῆς. Ἀλλὰ τί ἔχεις λοιπόν, Ἰωάννα; ἐπανέλαβε κάμνων τὴν φωνήν του γλυκυτέραν.

Ἡ κόμησσα ἠννόησε ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον· ἡ συναίσθησις τῆς ἀθωότητός της τῆς ἔδωκεν ὀλίγον θάρρος καὶ κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποκριθῇ χαμηλοφώνως: Ἀλλ' ἀπατᾶσαι φίλε μου, δὲν ἔχω τίποτε· ἡ ἀπότομος εἴσοδός σου, ἡ ζέστη ἴσως.... εὐτυχῶς ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθε διὰ νὰ ἀναγγείλῃ τὸν ἰατρόν, ἐπιστρέφοντα.

Ὁ Ροβέρτος δὲν τὸ ἤκουσε μὲ εὐχαρίστησιν, ἀλλ' ἡ κόμησσα αἰσθανομένη ὅτι τῆς ἔφερε τὴν σωτηρίαν ὁ γέρων φίλος της ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην του, ἐνῷ ὁ σύζυγός της προσεπάθει νὰ λάβῃ τὸ σύνηθες ἀδιάφορον ὕφός του.

Ὁ πυρετώδης ἐναγκαλισμὸς τῆς κομήσσης καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ συζύγού της ἔκαμαν νὰ ἐννοήσῃ ὁ γέρων, ὅτι κάτι ἀσύνηθες συνέβαινε μεταξύ των, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔδειξε καὶ ἐπροχώρησε μὲ τὰς χεῖρας τεταμμένας πρὸς τὸν ἀνεψιόν του, καὶ τοῦ εἶπε.

— Ἐπέστρεψες ἀπὸ τώρα, θαυμάσια! Δὲν ἤλπιζα νὰ σὲ συναντήσω ἀπόψε. Ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἰωάνναν. Βλέπεις, ἀγαπητή μου, τί ἀκριβὴς ποῦ εἶμαι! Χάρις εἰς τοὺς λαμπροὺς ἵππους τοῦ κ. de Solard ἐπέστρεψα ἀμέσως· εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ στείλῃ τὴν ἅμαξάν του νὰ μὲ πάρῃ. Ἀλλὰ σὺ Ροβέρτε, τί ἔχεις; μοῦ φαίνεσαι πολὺ σκεπτικός.

(Ἀκολουθεῖ)

— Ποῖον ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ σου; ἠρώτησεν ἡ Παρθένος. Θέλω νὰ τὸ γνωρίζω διὰ νὰ προσεύχωμαι ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Τότε ἡ γυνὴ ἠγέρθη εἰς τὸ χεῖλος τῆς τάφρου τῆς ὁδοῦ καὶ τὸ στόμα στρεβλωμένον ἔχουσα, ὡσανεὶ ἀνεμιμνήσκετο φρικώδους ἐφιάλτου, ἐψιθύρισε: Ἰούδας!

Ἡ μήτηρ τοῦ Σωτῆρος ὠχρίασεν. Ἐπὶ τοῦ μετώπου Της ἐχαράχθη ρυτὶς καὶ ἔπειτα, κατόπιν μικρᾶς σιγῆς, ἔτεινεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τὴν ταλαίπωρον ἐκείνην: Στηρίχθητι ἐπ' ἐμοῦ, ταλαίπωρος, εἶπε. Ἐπίστρεψε ὡς ἐγώ, εἰς τὸν ὀρφανόν σου οἶκον. Ἐκεῖ θὰ κλαύσῃς ἀνετώτερον.....

Ἡ νὺξ ἐπῆλθε γλυκεῖα καὶ εὐώδης νὺξ τοῦ ἔαρος. Ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην αἱ δύο γυναῖκες ἐπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἡ πόλις ἐκοιμᾶτο καὶ δὲν ἠκούοντο μακρόθεν ἢ περιπλανώμενοι κύνες, οἵτινες ὠρύοντο εἰς τὸ βάθος τῶν ὀρέων καὶ κόρακες κροάζοντες ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ...

Σεβόμενος τὰ ἄλγη, ἅτινα ἠνώθησαν πρὸς στιγμήν, ὁ Μαθητὴς ἔμεινε μόνος, ἐν τῷ Κήπῳ τῶν Ἐλαιῶν, ὅπως προσευχηθῇ ἀκόμη. Ἀλλ' ἐπὶ μακρόν, εἰς τὴν λευκὴν ἀνταύγειαν τῆς σελήνης, ἔβλεπε ἀπομακρυνομένην τὴν Θεομήτορα, ὑποβαστάζουσαν τὴν μητέρα τοῦ Ἰούδα.

Henry de Forge. Μεσολόγγιον **Ἀμαλία Ζ, Βάλβη.**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ.Δ. Κ.Τρίπολιν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας.—Δα Α.Α. Μονεμβασίαν. Ἐλήφθη. Δημοσιεύεται. Αἱ μεταφράσεις σας εἶναι πολὺ καλαί.—Καν Α.Σ.Β. Λεόβα. Ἐγράψαμεν. Συμμορφωθῆτε μὲ τὰς ὁδηγίας μας. — Δα Χ. Κ. Τύρνοβον. Ἐλήφθη. Γράφω εὐθὺς ὡς εὐκαιρήσω καὶ θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὰς ὁδηγίας σας.—Καν Α. Σ. Ἀγχίαλον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Δα Οὐ. Δ. Λευκάδα. Ἡ συνδρομή σας ἐλήφθη ἐπίσης. Ὡς σᾶς ἔγραψα ὑπῆρχεν ἀνάγκη συντομεύσεως, καὶ ὅ,τι ἀφαιρεῖται δὲν ἐλαττόνει τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν τοῦ διηγήματος, ἀλλ' οὔτε ἀφαιρεῖ τι ἀπὸ τὴν κατανόησιν τοῦ μύθου. Καν Σ. Θ. Γενεύην. Βεβαίως τοῦ 1905. Θὰ εἶναι λάθος.—Κον Α. Π. Πάτρας Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἀπόδειξις ἀποστέλλεται. — Κον Ν. Δ. Cetatea. Τελευταίως ἀνεκάλυψα ὅτι δὲν σᾶς ἐστάλη ζητηθὲν λεξικόν, καίτοι εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς ὑπάλληλον ἡ ἀγορά, καὶ ἀποστολὴ αὐτοῦ, καὶ εἶχεν ἰσχυρισθῆ οὗτος ὅτι τὸ ἀπέστειλεν. Ὑπολογίσατε, παρακαλῶ, ἀντίτιμον ἀπέναντι συνδρομῆς Ἐφ. Κυριῶν ἔτους 1904. Καν Ε. Δ. Μεταξάτα. Τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἑνὸς ἔτους ἐκερδίσατε ὑμεῖς. Δὲν ἐννοῶ βέβαια ὅτι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ πρέπει νὰ ἔλθουν ἐπίτηδες εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ παραλάβουν τὰ κερδισθέντα. Ἀλλ' ἐπειδή τινα ἐξ αὐτῶν εἶναι εὔθραυστα, ὡς τὰ ἀγαλματάκια, διὰ τοῦτο δὲν ἀναλαμβάνομεν ἡμεῖς τὴν ἀποστολὴν καὶ ὅταν ἀκόμη μᾶς πληρωθοῦν τα ταχυδρομικά. Ὡς πρὸς τὰ βιβλία τὸ πρᾶγμα διαφέρει, καὶ θὰ τὸ λάβετε, ἀποστέλλουσα τὸ ἀντίτιμον ταχυδρ. δέματος, δηλ. γραμματόσημα 50 λεπτ. Καν Ε. Α. Τῆνον. Δυστυχῶς δὲν εὑρέθησαν. Μόνον τοῦ 1904 θὰ σᾶς σταλοῦν, ἐὰν ὅλα εὑρεθοῦν τώρα, ὅπου τακτοποιοῦμεν τὰ φύλλα τοῦ λήξαντος ἔτους. Δα Μ. Μπ. Ἡράκλειον. Ἐνεγράφη. Θερμὰς εὐχαριστίας. Φύλλα ἀποστέλλονται. - Καν Ε. Ι. Καλαφάτι. Ἐλήφθησαν Εὐχαριστίας. Δα Μ. Μπ. Σημείωσις ἐλήφθη ὡς καὶ ἐπιστολή. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστίας. Ἡ κ. Δουκουμετζίδου λαμβάνει τακτικῶς τὸ φύλλον, ὅπως καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι. Ἐὰν ἡ κερδίσασα δὲν ἔχει εἰς ποῖον νὰ ἀναθέσῃ ἐδῶ τὴν παραλαβὴν τῆς Μαγίσσης, ἡμεῖς ἀναλαμβάνομεν τὴν ἀποστολήν της ἐπὶ τῇ προκαταβολῇ τῶν ταχυδρομικῶν. Καν Μ. Α. Γύθειον. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ὅλα τὰ βιβλία στέλλονται ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν σας εἰς ταχυδρ. δέμα Γράφω. —Καν Π. Α. Λεμησσόν. Ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστίας πρὸς Δα Εὐ Θ. δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφω. Καν Σμ. Ν. Α Βουφράδες. Σᾶς ἀναμένομεν εὐχαρίστως Εὐγνωμονῶ διὰ καλὴν ἐπιστολήν σας —Καν Ε.Κρ.Σπάρτην Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενὲς πάντοτε ἐνδιαφέρον. Γράφω ἀποστέλουσα καὶ ἀποδείξεις. Καν Εἰ Α Α. Ἀμοργόν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Κον Ε. Κ Μ. Κεφαλληνίαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Τὸ 6'. ἐστέλλετο, διότι εἴχετε γράψει ὅτι δὲν ἐλαμβάνετε τὸ φύλλον.—Καν Μ. Ε. Λ. Σύρον. Συνδρομαὶ 904 καὶ 905 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας Ἀποδείξεις ἀποστέλλομεν.—Δα Στ. Γ Νοβορωσσίσκ Χρήματα ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας. Τὰ βιβλία μόλις τώρα στέλλονται. Γράφω προσεχῶς λόγους βραδύτητος.—Καν Εὐφ. Δ. Γ. Τυφλίδα. Συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἀποστολῆς τῶν ζητουμένων. Καν Ζ.Α.Β. Δερβένιον. Στέλλεται ἓν φύλλον Συνδρομὰς ἑξαμήνους δὲν δεχόμεθα. Δα Εὐ. Ι. Α. Τρίπολιν. Σταλέντα ἐλήφθησαν. Ἀλλ' αἱ τῆς Τριπόλεως δὲν συμπεριελήφθησαν εἰς τὸ λαχεῖον, διότι ἐπλήρωσαν συνδρομὰς τοῦ 1904 καὶ ὄχι τοῦ 1905.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Charlotte.—100 δραμ. γάλα, 3 κρόκους αὐγῶν, 50 δράμια ζάχαρι, 6 δράμια ἰχθυόκολλα, 50 δραμ κρέμα τοῦ γάλακτος, λίγο βανίλια, 4—5 σαβογιάρ, λίγα κόντητα, 1 ποτηράκι τοῦ κονιάκ. ροῦμι ζαμάϊκα.

Κτυποῦμε τὴν ζάχαρι μὲ τὰ αὐγὰ ρίχνομεν τὸ γάλα, καὶ τὴν κόλλαν, τὴν ὁποίαν πρῶτον ἔχομεν μουσκέψει μέσα σὲ νερό, καὶ τὴν βανίλια, τὴν βάζομεν εἰς τὴν φωτιὰ καὶ ὅταν κάμῃ πῶς θὰ βράσῃ τὴν τραβοῦμεν ἀπὸ τὴν φωτιὰ καὶ τὴν βάζομεν τὴν κατσαρόλα μέσα εἰς κρύο νερό, ἕως νὰ κρυώσῃ. Ἔπειτα ἔχομεν τὴν κρέμαν τοῦ γάλακτος, βάζομεν τὴν κατσαρόλα μέσα εἰς μίαν λεκάνην μὲ πάγο καὶ κτυποῦμεν καλὰ τὴν κρέμα ἕως νὰ πήξῃ· ἔπειτα τὴν ρίχνόμεν μέσα εἰς τὴν κρέμα μὲ τὰ αὐγὰ καὶ τὰ ἀνακατέβωμεν. κατόπιν ρίχνομεν τὰ σαβογιάρ, τὰ κόντητα καὶ τὸ ρόμι τ' ἀνακατέβομεν ὅλα μαζῆ τὰ βάζομεν εἰς φόρμα καὶ τὴν παγώνομεν.

Petits Patés. — Ἑτοιμάζομεν πρῶτα τὴν ζύμην, τὴν ὁποίαν κάνομεν μὲ φαρίνα καὶ νερὸ καὶ λιγάκι ἀλάτι ἔπειτα πέρνομεν πάχος τόσον, ὅσον καὶ φαρίνα, τὸ καθαρίζομεν τὸ περνοῦμεν ἀπὸ τὴν μηχανὴν τοῦ κρέατος, τὸ ζυμώνομεν καλὰ καὶ ἀροῦ ἀνοίξομεν ἕνα χοντρὸ φύλλο μὲ τὴν ζύμην, βάζομεν εἰς τὸ μέσον τὸ πάχος, διπλόνομεν τὴν ζύμην τὴν ἀνοίγωμεν καὶ ἔπειτα τὴν διπλόνομεν πάλιν καὶ οὕτω τὴν ἀνοίγομεν 5 φορές, ἔπειτα κόβομεν τὰ patès τὰ ψήνομεν εἰς φοῦρνον καλὸν καὶ ἅμα τὰ βγάλομεν ἀπὸ τὸ φοῦρνο τὰ ἀνοίγομεν καὶ ἑτοιμάζομεν τὴν γέμισιν ἢ μὲ πουλὶ ἢ μὲ μυαλὸ ἢ μὲ κυνήγι.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΔΙΑ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἡ ἑβδομὰς αὐτὴ τῶν Παθῶν εἶναι ὀλίγον καὶ ἡ ἑβδομὰς τῶν βασάνων τῶν μητέρων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν νὰ φροντίσουν διὰ τὰς ἀγορὰς τῶν νέων πασχαλινῶν καπέλλων καὶ παπουτσιῶν.

Καὶ ἐνῷ ἠμποροῦσε ἡ ἐνασχόλησις αὐτὴ νὰ εἶναι μόνον πηγὴ χαρᾶς διὰ μητέρας καὶ παιδιὰ ἀδιακρίτως γίνεται αἰτία στενοχωριῶν διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐκλογῆς ὡραίων καὶ εὐθηνῶν συγχρόνως πραγμάτων. Οἱ ἔμποροι καὶ οἱ βιομήχανοι τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Ἑρμοῦ

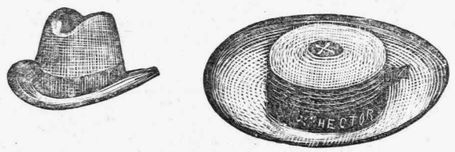

κατήντισαν ἀπρόσιτοι. Ὅσον τὸ εἰκοσόφραγκον, τό μέχρι πρό τινος δικαιολογοῦν τὴν ὑπερτίμησιν τῶν εἰδῶν των κατέρχεται, τόσον αἱ ἰδικαί των τιμαὶ ἀνεβαίνουν.

Δι' αὐτὸ ἀνεθέσαμεν εἰς εἰδήμονα συνεργάτιδά μας νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς εὐθυνοὺς ἐμπ ρους καὶ βιομηχάνους τῆς πολεως, τοὺς συνδυάζοντας τὴν ἐκλεκτὴν ποιότητα καὶ ἐργασίαν μὲ τι ὰς λογικὰς διὰ νὰ εὐκολυνωμεν τὰς ἀναγνωστρίας μας. Λοιπὸν ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἀρ. 140 κ.Δ.Βασιλείου ἔχει τὰ πρωτεῖα εἰς τὰ ψιθυνα καπέλλα διὰ μ κροὺς καὶ μεγάλους. Βιομήχανος εἰς μεγάλην γραμμήν, πωλεῖ τὰ καπέλλα του εἰς τὸ ἥμισυ τῶν τιμῶν τῶν μεταπωλητῶν μεγάλων ἐμπόρων, οἱ ὁποῖοι τὰ προμηθεύο ται ἀπὸ τὰ ἐργοστάσιά του. Ὁ ἴδιος πωλεῖ καὶ κοστούμια ἕτοιμα παιδιῶν πάσης ἡλικίας εἰς τιμὰς ἐπισης ἀσυναγωνίστους.

Μένουν τὰ παπούτσια, τῶν ὁποίων μεγάλοι καὶ μικροὶ ἰδίως τόσην τὰς ἡμέρας αὐτὰς κάμνουν ἐξάδευσιν. Λοιπὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους ἀριθ. 3. ὁ κ. Πλούτας πρώην ἀσχιεργάτης τοῦ Τσάμη καὶ κατασκευαστὴς θαυμασίων διὰ τὴν κομψότητα καὶ στερεότητά των ὑποδημάτων δια κυρίας, κυρίους καὶ παιδια δὲν προφθάνει νὰ δεχεται παραγγελίας διὰ το λογικὸν τῶν τιμῶν του καὶ τὴν τελείαν καὶ εὐσυνείδητον ἐργασίαν του. Εἶναι ὁ μόνος ἐπικίνδυνος ἀνταγωνιστὴς τοῦ Τσάμη, ὁ ὁποῖος ἀ ιθμεῖ ἤδη εἰς τὴν πελατείαν του ὀνόματα Ἀθηναϊκά, τὰ ὁποῖα δίδουν τὸν τόνον τῆς κομψότητος καὶ τοῦ συρμοῦ.